

Echa z Konwencji - Białogard

31 LIPCA - 2 SIERPNI 2009 R.

„Jezus Chrystus wczoraj i dziś, tenże i na wieki”
- Hebr. 13:8.

Treść tego wersetu była hasłem trzydniowej uczty duchowej w Białogardzie. Była to już 28. konwencja w tym miejscu, na którą przybyło liczne grono gości: braterstwa, sympatyków, młodzieży i dzieci.

Gości powitał starszy miejscowego zboru brat Jan Kopak, który też był przewodniczącym pierwszego dnia konwencji.

Pierwszym wykładem „*Jezus Chrystus wczoraj*” usłużył brat Ryszard Knop. W swoim wykładzie przedstawił, co mówi Pismo Święte na temat egzystencji Jezusa, zanim narodził się jako człowiek, który przyszedł na świat w celu realizacji cudownego Planu Bożego względem rodzaju ludzkiego. Był On przejrany jeszcze przed stworzeniem wszechświata. Bóg za Jego pośrednictwem jako Logosa wykonywał wszystko, co należało do realizacji tego planu. Dzięki przyjsciu Jezusa na ziemię otrzymaliśmy wiarygodną informację o wielkiej miłości Boga do człowieka, jak też o nadziei wspaniałej, wiecznej przyszłości.

Drugim wykładem na temat: „*Sposób objawiania Syna Człowieczego*” z Ew. Jana 14:1-3 usłużył brat Franciszek Olejarz. Żegnając się z uczniami Jezus uspokajał ich, że nie rozstaje się z nimi na zawsze - „*Przyjdę znowu i zabiorę was do siebie*”. Nadzieja o spełnieniu tej obietnicy była żywa przez cały Wiek Ewangelii. Problem związany z tym, w jaki sposób Pan miał przyjść i jak zabrać swoich wiernych, istniał przez cały czas i istnieje obecnie. Dlatego zrozumienie sposobu powrotu Pana jest bardzo ważne, aby właściwie pojmować Jego obietnicę. Pan przygotowywał naśladowców na to, że Jego powrót nie będzie cielesny, a więc i na to, że Jego obecność będzie można rozpoznać jedynie po znakach i wydarzeniach.

Następnie rozważaniami na temat „*Twardy sen Adama i wieczna śmierć Pana Jezusa*” podzielił się br. Stanisław Sroka. Ukształtowanie niewiasty z żebra Adama jest pięknym obrazem na przygotowanie małżonki - Kościoła, dla wtórego Adama - Chrystusa. Twardy sen Adama obrazuje śmierć Jezusa, dzięki której mógł być powołany do życia Kościół. Śmierć ofiarnicza człowieka Jezusa była śmiercią wieczną, gdyż stanowiła zastępstwo za Adama. Pan został wzbudzony przez Ojca jako Nowe Stworzenie, ciało pozostanie w grobie na zawsze.

Jako ostatni w tym dniu przemawiał brat Daniel Kaleta. Temat wykładu: „*Dnia onego w ziemi egipskiej*” z Izaj. 19:16-25. Na wstępie brat przeczytał prorocstwo w wersji hebrajskiej. Posługując się rzutnikiem i przygotowanymi opracowaniami w interesujący sposób przedstawił historyczny rys ówczesnego Egiptu i narodów, do których odnosi się prorocstwo Izajasza. Objaśnił, jaką wizję prorocstwo to zawiera w odniesieniu do sytuacji współczesnego świata i przyszłości, gdy ulegną zniszczeniu wszystkie fanatyzmy religijne i ideologiczne. Błogosławieństwo Pana Zastępów z wersetu 25. będzie ukoronowaniem przyszłości narodów: „*Niech będzie błogosławiony mój lud Egipt i dzieło moich rąk Asyria i moje dziedzictwo Izrael!*”.

W drugim dniu konwencji przewodniczył brat Franciszek Olejarz. Jako pierwszy w tym dniu służył brat Sławomir Florczak. Tematem tego rozważania była druga część wersetu-hasła konwencji: „*Jezus Chrystus dziś*”. Określenie „dzisiaj” dotyczy całego Wiek Ewangelii, w którym Pan Jezus - ten sam, lecz w innych warunkach - realizuje założenia planu Bożego. Pan Jezus dokonał odkupienia Adama, rozpoczął drogę nową i żywą i dokonuje ofiary swojego Ciała - Kościoła. Teraz, w czasie wtórej obecności, w czasie żniwa, dokonuje zbioru pszenicy i wiązania kłosa, przygotowując go na spalenie w czasie wielkiego ucisku. Okres „dzisiaj” ma na celu dokonanie pojednania między Bogiem a człowiekiem, które będzie realizowane w czasie Tysiąclecia.

Drugim rozważaniem podzielił się brat Piotr Krajcer, który mówił na temat: „*Jak głosić Ewangelię?*” (Mat. 24:14). Pan Jezus zapowiadał, że Ewangelia miała być głoszona na świadectwo wszystkim narodom. Problem głoszenia Ewangelii, popularnie zwanego ewangelizacją, jest różnie pojmowany przez różne grupy chrześcijan. Sposób głoszenia Ewangelii przez Jezusa i Jego apostołów jest najlepszym przykładem do naśladowania. Pan polecił szukać tych, którzy mają uszy ku słuchaniu poselstwa Prawdy, tak też czynił apostoł Paweł i inni bracia. Ważnym miejscem ewangelizacji jest rodzina i społeczność wierzących, gdzie przez naukę i szlachetne, pobożne życie można pozyskać wielu dla Prawdy. Nie należy głosić Ewangelii w celu pozyskania członków dla organizacji, lecz opowiadać Chrystusa i Jego naukę.

Wykładem pt. „*Powołanie postanowieniem Bożym*” (Rzym. 8:28-30) usłużył brat Józef Sygnowski. Wysokie, niebiańskie powołanie do stanu duchowego jest z postanowienia Niebieskiego Ojca. Bóg stwarza klasę duchową z istot ziemskich, która ma być użyta do wypełnienia Jego dzieła. Pan Jezus był pierwszym, który

przeszedł proces rozwoju jako Nowe Stworzenie i dostąpił narodzenia na poziomie duchowym. Jego ofiara dała podstawę dla wszystkich, którzy w czasie Wieku Ewangelii korzystają z tego powołania i wstępują na wąską drogę ofiary, aby stać się podobnymi do Niego. Wierzmy, że nadal istnieje wąska droga i możliwość korzystania z wysokiego powołania, które zostało zapoczątkowane postanowieniem Bożym i tylko Jego postanowieniem zostanie zakończone.

Po przerwie obiadowej zaplanowany był chrzest. Wykładem okolicznościowym usłużył brat Jan Knop. Do symbolu chrztu zgłosiło się 15 młodych osób: 6 braci i 9 siostr. Nauka o chrzcie jest nauką podstawową, jakkolwiek należy pamiętać, że chrzest symboliczny jest początkiem chrztu rzeczywistego. Jest on śmiercią starych pragnień i aspiracji, a zmartwychwstaniem do nowego życia. Brat zachęcał wstępujących na drogę ofiarowania, by dołożyli wszelkich starań i tę rozpoczynaną, zaszczytną służbę doprowadzili statecznie do końca. Serdeczne życzenia błogosławieństw Bożych i wytrwania w dobrym postanowieniu składali wszyscy uczestnicy konwencji, świadkowie tej wspaniałej uroczystości.

Zanurzenia w rzece Parsęcie dokonywał brat Lucjan Pulkowski.

Ostatnia społeczność tego dnia była przeznaczona za zebranie świadectw, której przewodniczył brat Mirosław Sluchanek. Brat zaproponował, by skupić się nad wezwaniem apostoła Pawła zapisanym w Liście do Hebrajczyków 10:32 „Wspomnijcie na dni pierwsze”. Była to stosowna chwila, gdy po tak wspaniałym przeżyciu poprzedniej godziny mogliśmy wspominać, jak przed laty sami rozpoczynaliśmy nasze duchowe życie. Brat poprosił, by ci, którzy przed chwilą zostali ochrzczeni, w krótkich słowach wyrazili, co ich skłoniło do tego kroku i jakie są ich obecne odczucia. Następnie wiele osób złożyło świadectwo o swoich początkach poznania Prawdy i czynnikach, które wpłynęły na zrozumienie głębi nauki Słowa Bożego. Społeczność była bardzo interesująca i budująca.

Brat Bronisław Kaczor przewodniczył w trzecim dniu konwencji. Kolejną część hasła konwencji – „Jezus Chrystus tenże i na wieki” – była tematem, którym usłużył brat Tomasz Sygnowski. Treść tego świadectwa wskazuje na niezmienność charakteru i działania Pana Jezusa we wszystkich okresach Jego istnienia. W czasie wtórej obecności Pan dokonuje dzieła usuwania złych systemów tego świata, zniszczenia kościelnictwa, zabrania ostatków Kościoła, a następnie przeprowadzenia sądu żywych i umarłych. Wspólnie z Kościołem i wzbudzonymi świętymi w lepszym zmartwychwstaniu będzie przeprowadzał dzieło restytucji. Działalność Chrystusa dokona realizacji zamierzeń planu Boga względem Jego

stworzeń.

Następnym wykładem, na temat „Pomazanie głowy i stóp Chrystusa” – usłużył brat Lutz Ruthman, a tłumaczył z języka niemieckiego brat Hubert Lipka. Pan Jezus został namaszczony podczas chrztu w Jordanie duchem świętym. Obraz tego pomazania znajdujemy w namaszczeniu najwyższego kapłana olejem świętym. Olej pomazania był wylany na głowę, po czym ściekał na całe ciało, aż i na nogi, jak podaje Psalm 133. Inny obraz znajdujemy w życiu Pana Jezusa, gdy Maria w dowód wdzięczności za wskrzeszenie Łazarza namaściła cennym olejkiem głowę i stopy Mistrza. Namaszczenie głowy i stóp Jezusa przez niewiastę może obrazować pomazanie Jezusa i Jego Ciała przez przymierze ofiary.

Ostatni wykład – „Miłosierdzie i prawda niech cię nie opuszczają” z Przep. 3:4 – przedstawił brat Daniel Krawczyk. Ten temat stanowił podsumowanie naszej trzydniowej społeczności. Cała nauka Pana Jezusa zawiera w swej treści miłosierdzie i prawdę. Jego życie było, jest i będzie przepięknym tymi pięknymi cechami, które są przesłaniem dla Jego naśladowców, aby były wzorem w ich ofiarnym życiu. Bóg przez proroka powiedział: „Gdybyście wiedzieli, co to jest miłosierdzie, a nie ofiary, nie potępialibyście innych”. Nasza trzydniowa społeczność powinna się przyczynić do tego, by miłosierdzie i prawda nigdy nas nie opuszczały.

Na zakończenie brat przewodniczący w krótkich słowach przypomniał doznane w tych dniach błogosławieństwa: słyszeliśmy wiele nauk ze Słowa Bożego, mieliśmy przywilej uczestniczenia w społecznościach wieczornych, śpiewając pieśni na chwałę Panu, dzieci uczestniczyły w szkółkach – wszystko to powinno służyć nam do duchowego zbudowania oraz wzrostu w łasce i mądrości. Dziękujemy Ojcu naszemu i Zbawicielowi za wszystkie oznaki łaski darowane nam podczas tej wspaniałej społeczności. Dziękujemy braciom usługującym słowem, śpiewem i modlitwami. Dziękujemy siostronom usługującym przy zaopatrzeniu naszych potrzeb doczesnych, dzięki czemu niczego nam nie brakowało.

Mąż Boży Jakub po nocy przeżytej w Betel, kiedy to miał widzenie, zdjęty strachem powiedział: „Zaprawdę Bóg jest na tym miejscu, a ja nie wiedziałem, nie uświędamałem sobie: tu naprawdę jest dom Boży i brama niebieska”. Niech naszym Betel będzie to miejsce naszej społeczności i wzorem Jakuba, niech będzie uwiecznione pomnikiem pokropionym oliwą.

Kopak Jerzy
R-
„Straż”